

DEUTSCH-BONNET DB SPORT 2 L

Tweede kans

Veel mensen in deze rubriek zeggen hun auto te blijven koesteren en er beslist geen afstand van te doen. Jan Veening geniet ook volop van zijn auto's, maar denkt daar toch heel anders over.

Van 1968 tot 1970 zat ik op de IVA in Driebergen. De autohandel in, een eigen bedrijf runnen, dát is wat ik wilde. Maar in de tijd dat ik op de arbeidsmarkt kwam, brak de oliecrisis uit. En zo kon ik na een carrière van twee maanden bij een VW/Audi-dealer weer vertrekken. Toen kwam ik in de kantooromgeving terecht en ik merkte al snel dat de marges daar veel beter waren dan bij auto's. Dat ben ik blijven doen, met de gedachte 'die auto's, dat komt nog wel een keer'. En dat ben ik nu dus alsnog aan het doen.

In de periode dat ik mijn bedrijf in kantooromgeving had, hield ik me overigens ook zoveel mogelijk met de auto's bezig. We hadden er bijna honderd rijden en ik kocht alles zelf in.

Als er een nieuwe auto kwam, reed ik er altijd zelf de eerste kilometers mee, ik gaf ze daarmee een soort zegen. Een enkele keer kwam dat 'inrijden' er niet van en als er dan een keer een deukje was, leek het wel of het altijd een van die auto's was... Achteraf ben ik blij dat het qua werk zo gelopen is. Mijn enthousiasme is gebleven en als ik dagelijks in de auto's had gezeten, was het nu misschien mijn hobby niet meer geweest.

Ik heb in 2010 in het ziekenhuis gelegen met hartproblemen en dat was een eyeopener. Ik wilde echt heel graag iets met mijn autoliefhebberij doen, maar kwam daar nooit aan toe. Toen ik hersteld was, had ik al snel dertien klassiekers. Toen ik ze niet meer kwijt kon in

de parkeergarage van mijn bedrijf heb ik een ruimte gekocht en liep dat aantal nog verder op. En dat terwijl ik eigenlijk nooit op zoek ga naar een auto. Ze komen op mijn pad, ik vind ze mooi en dan is het foute boel. Nu is de ruimte mijn beperking; ik heb gekocht wat ik daar kwijt kan en daar blijft het echt bij. Er zijn zoveel geweldige auto's. Soms moet er dus iets weg, want dan kan er weer een andere bij. Aan het begin was er van alles wat, later werd het vooral Mercedes en nu winnen de Italianen het van de Duitsers. Dat heeft vooral met die ongevoelbaar mooie vormgeving te maken.

Al zeker twintig jaar geleden ben ik op uitnodiging van een sponsor een dag naar de Mille Miglia geweest en daar heb ik de koorts te pakken gekregen. Daarna ben ik er elk jaar als toeschouwer heen gegaan en nadat ik een keer achter de wedstrijd aan ben gereden met een klassieke Porsche had ik het virus helemaal te pakken. Het werd tijd voor het echte werk. Ik kocht een Porsche 356 1500 die in 1952 had meegedaan met nummer 314 en verzekerde me samen met mijn maat Albert Dekker van een startbewijs. Het eerste jaar verliep vlek-

keloos, maar de tweede maal brak de 356 tijdens slecht weer een paar keer uit en dat maakte me angstig, ik besloot dat het mooi geweest was. Maar eenmaal thuis sloeg de koorts weer toe. En omdat we van iedereen hoorden dat we open rijdend de Mille Miglia nóg beter zouden zien, horen en opsnuiven kocht ik deze DB en besloot ik toch weer mee te doen.

De Deutsch-Bonnet is van aluminium en heeft Citroën Traction Avant-techniek. Er zaten heel wat onderdelen bij die auto en daarmee hebben we de remmen verbeterd en het blok nog wat meer vermogen kunnen geven. Verder zijn alle slijtende delen vervangen en hebben we onderdelen verzameld om mee te nemen in de servicewagen. De DB was betrouwbaar en de motor heeft geen slagje gemist. Er is onderweg niet aan de auto gesleuteld. En met voorwiel-aandrijving beviel de manier van rijden me

veel beter, het gaf me meer vertrouwen. Het is echt een heel goede auto voor zo'n race. Maar het heeft behoorlijk geregend dit jaar en als je dan tijdens een wolkbreuk in je open auto zit en bijna niets meer ziet, dan verlang je toch naar een dak. We hadden goede kleding, maar op een gegeven moment waren we echt doornat én steenkoud in de bergen. Het was een geweldige ervaring, maar de DB wordt nu verkocht. Iemand anders mag ervan gaan genieten tijdens de Mille Miglia van 2018. Wij doen dan ook weer mee, maar wel in een dichte auto...

★ De DB is van aluminium en heeft Traction Avant-techniek ★

De rechtsgestuurde Deutsch-Bonnet heeft een grotendeels aluminium bouw en dat wordt door het interieur letterlijk weerspiegeld. Onder: 1.9-viercilinder uit de Traction.

De eigenaar

NAAM Jan Veening, 67 jaar
BEROEP Ondernemer
TOEKOMSTPLANNEN Ik heb plezier gehad van de auto, maar ga er niet nog eens de Mille Miglia mee rijden. Hij wordt dus verkocht aan iemand die dat wél gaat doen. Het is toch zonde als de DB daar volgend jaar niet aan de start zou staan?

Weetjes

Deze vijfde auto van Charles Deutsch en René Bonnet is klaar in augustus 1945, net op tijd om mee te doen in de eerste naoorlogse race in Frankrijk. Bonnet rijdt de auto naar een klasse-overwinning en een zesde plaats overall. No. 5 wordt jarenlang door verschillende eigenaren en rijders ingezet, alleen al in 1950 wordt bijvoorbeeld deelgenomen aan de Mille Miglia, de 24 Uur van Le Mans, de 12 Uur van Paris, en de Duitse Grand Prix op de Nürburgring. Na zijn racecarrière blijft de auto in Frankrijk en in 1974 wordt hij gekocht door iemand die de geschiedenis achterhaalt. Sindsdien wordt No. 5 weer regelmatig ingezet.

Deutsch-Bonnet DB Sport 2 L

bouwjaar	1945
nieuw prijs	n.b.
gemaakt van/tot	n.b.
geschatte waarde	n.b.
topsnelheid	180 km/h
acceler. 0-100	n.b.
gem. verbruik	n.b.
motor	vier-in-lijn, 1911 cm ³
max. vermogen	56 pk
max. koppel	120 Nm
transmissie	handgeschakeld, viertraps, voorwiel-aandrijving
massa leeg	680 kg

Fabrieksgegevens, voor zover te achterhalen

Kijk op [YouTube.com/autovisie](http://www.youtube.com/autovisie)